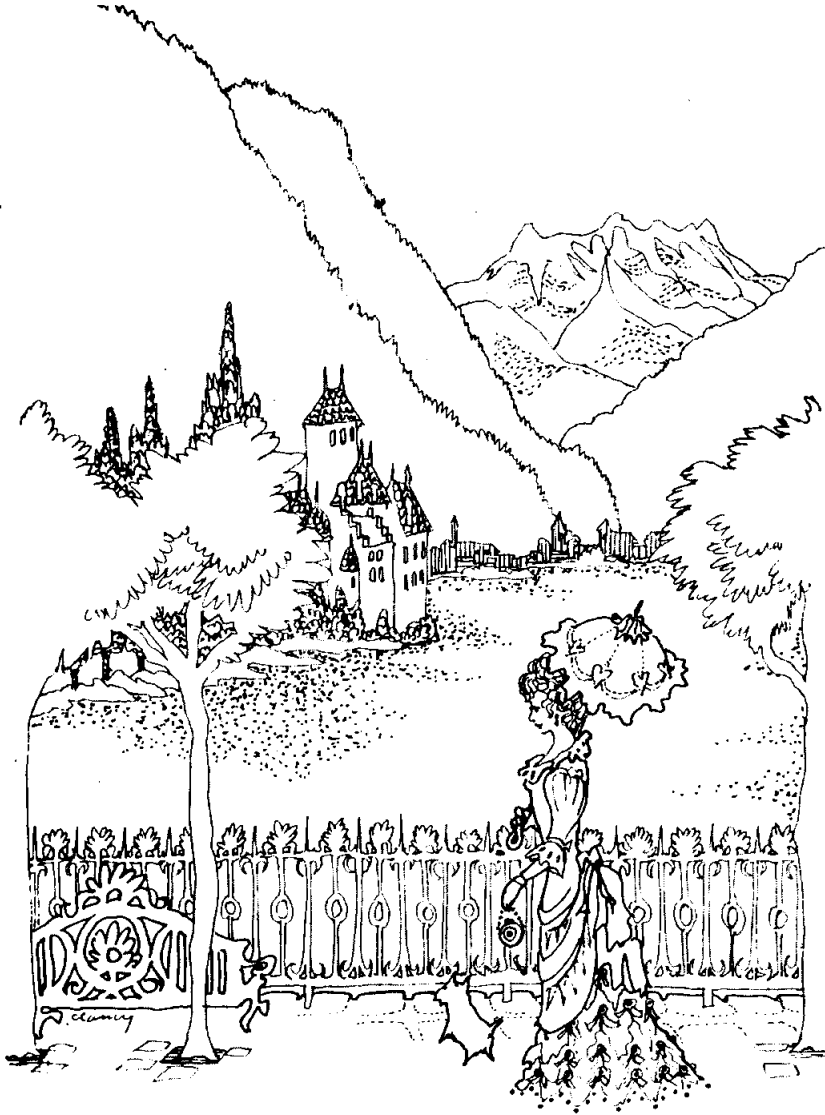


บทที่ 4
Daisy Miller



*'I, thank goodness, am not a young lady of this country. The young ladies of this country have a dreadfully poky time of it, so far as I can learn; I don't see why I should change my habits for **them.**'*

Daisy Miller เป็นนวนิยายขนาดสั้นซึ่ง เฮนรี เจมส์ เขียนขึ้นที่ลอนดอนในฤดูใบไม้ผลิ ปี ค.ศ. 1898 ในชื่อ *Daisy Miller : A Study* นักวิจารณ์กล่าวว่า เจมส์ตั้งชื่อเรื่องนี้เป็นการศึกษา คือ การศึกษาชีวิตของเด็กสาวชาวอเมริกันที่ชื่อ บริสุทธิ์ ไมโง่แต่เขลา และรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงทำให้ประสบชะตากรรมอันน่าสะเทือนใจ การศึกษาชีวิตของเด็กสาวผู้นี้อาจจะเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้อ่านได้ความคิดบางประการ และยังเป็นเสมือนการสะท้อนภาพคนอเมริกันให้คนอเมริกันได้เห็นเอง การสะท้อนภาพเช่นนี้คงกระทบใจคนอเมริกันบางคนบ้างพอสมควร ใน “*Preface to Daisy Miller*” ซึ่ง เฮนรี เจมส์ เขียนขึ้นในการรวมเล่มผลงานในชุด *The Novels and Tales of Henry James* มีใจความตอนหนึ่งที่กล่าวว่า บรรณาธิการของวารสาร *Lippincott's Magazine* ซึ่งตีพิมพ์ในฟิลาเดลเฟีย ชื่อ จอห์น ฟอสเตอร์ เคิร์ก (John Foster Kirk) ปฏิเสธไม่ยอมพิมพ์งานเรื่องนี้โดยกล่าวว่าเป็นเรื่องสบประมาทผู้หญิงอเมริกัน เมื่อได้รับการปฏิเสธจากสำนักพิมพ์ในอเมริกา เจมส์จึงส่ง *Daisy Miller* ไปให้เพื่อนชาวอังกฤษ ชื่อ เลสลีย์ สตีเฟน (Leslie Stephen) บรรณาธิการวารสาร *Cornhill Magazine* ซึ่งตีพิมพ์ให้ทันทีในฉบับเดือนมิถุนายนและกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1898 หลังจากนั้นวารสารในอเมริกาสองฉบับคือ *Home Journal* ในนิวยอร์ก และ *Littell's Living Age* ในบอสตัน ก็นำเรื่องจาก *Cornhill Magazine* ไปพิมพ์ซ้ำ *Daisy Miller* ได้รับการตีพิมพ์ต่อมาอีกหลายครั้งทั้งในอังกฤษและอเมริกา ในปี ค.ศ. 1909 เฮนรี เจมส์ ได้ทบทวนเรื่องนี้และเปลี่ยนชื่อเรื่องมาเป็น *Daisy Miller* และจัดพิมพ์รวมเล่มในงานชุด *The Novels and Tales of Henry James* ก่อนหน้านี้ เฮนรี เจมส์ ได้ดัดแปลงเรื่องนี้เป็นบทละครโดยใช้ชื่อว่า *Daisy Miller : A Comedy in Three Acts* แต่บทละครเรื่องนี้ก็ไม่เคยนำออกแสดงที่ใดเลย

เฮนรี เจมส์ เขียน *Daisy Miller* ขึ้นมาจากเรื่องราวสั้น ๆ ที่ได้ฟังมาจากเพื่อนหญิงคนหนึ่งถึงเรื่องของผู้หญิงชาวอเมริกันที่ลูกสาวของเธอซึ่งได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างอิสระแบบเด็กสาวชาวอเมริกันทั่ว ๆ ไป ได้ควงคู่กับชายหนุ่มหน้าตาดี ชาวโรมันทำให้เป็นที่ติฉินนินทาในวงสังคมที่นั่น เจมส์ได้บอกไว้ว่า

It was in Rome during the autumn of 1877; a friend then living there but settled now in a South less weighted with appeals and memories happened to mention - which she might perfectly not have done - some simple and uninformed American lady of previous winter, whose young daughter, a child of nature and of freedom, accompanying her from hotel to hotel, had 'picked up' by the wayside, with the best conscience in the world, a good-looking Roman, of vague identity, astonished at his luck, yet (so far as might be, by the pair) all innocently, all serenely exhibited and introduced.¹

เรื่องย่อ (Plot Summary)

เรื่อง *Daisy Miller* เริ่มต้นขึ้นที่ ทราวส์ คูรอนส์ (Trois Couronnes) ซึ่งเป็นโรงแรมแห่งหนึ่งที่เมืองเวเวย์ เมืองตากอากาศที่มีชื่อเสียงของสวิสเซอร์แลนด์ในสมัยนั้น ชายหนุ่มชาวอเมริกัน เฟรดริก วินเทอร์บอร์น ผู้มาใช้ชีวิตและเติบโตอยู่ในเจนีวาเป็นเวลานาน ได้มาเยี่ยมป่าซึ่งมาพักตากอากาศอยู่ที่นี่ วินเทอร์บอร์นได้พบกับเด็กชายชาวอเมริกัน แรนดอล์ฟ มิลเลอร์ ในสวนของโรงแรม และได้พบกับเด็กสาวแสนสวยชาวอเมริกันซึ่งเป็นพี่สาวของ แรนดอล์ฟ มิลเลอร์ ชื่อ แอนนี พี มิลเลอร์ แต่ทุกคนเรียกเธอว่า เดซี มิลเลอร์ ครอบครัวมิลเลอร์ซึ่งร่ำรวยมีอันจะกินมี นางมิลเลอร์ เดซี และ แรนดอล์ฟ กำลังอยู่ในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวยุโรป เดซี มิลเลอร์ คุยกับวินเทอร์บอร์นซึ่งเป็นคนแปลกหน้าอย่างเปิดเผย เธอเล่าเรื่องราว

¹ Henry James, "Preface to *Daisy Miller*," *The Art of the Novel* (New York : Charles Scribners's Sons, 1934) 267.

เกี่ยวกับตัวเธอให้ฟังอย่างสนิทสนม วินเทอร์บอร์นซึ่งไม่คุ้นเคยกับหญิงสาวในลักษณะนี้จึงทั้งแปลกใจและทั้งทึ่ง เขาชื่นชมในความสวยงาม น่ารัก และกิริยาท่าทีที่งามสง่าของเธอ ทั้งยังประหลาดใจในความเปิดเผยของเธอที่เขาไม่เคยพบมาก่อนจากบรรดาหญิงสาวชาวยุโรปทั้งหลาย เดซีเล่าว่าเธอชอบงานสังคมมากและเธอก็มีเพื่อนชายมากมาย เธอบอกกับวินเทอร์บอร์นว่าเธออยากไปเที่ยวปราสาทซิลลองซึ่งวินเทอร์บอร์นก็เต็มใจที่จะไปกับเธอ วินเทอร์บอร์นเล่าเรื่องเดซีให้นางคอสเทลโลผู้เป็นป้าฟังและอยากจะแนะนำให้ป้ารู้จักกับเดซี นางคอสเทลโลผู้เย่อหยิ่งได้ยินได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับเดซีและครอบครัวมิลเลอร์มาแล้ว เธอไม่เห็นด้วยที่วินเทอร์บอร์นจะคบหากับเดซี ผู้ที่เธอลงความเห็นว่า เป็นหญิงสาวที่แม้จะแต่งตัวดี มีรสนิยม และร่ำรวย แต่ก็ถืออุปนิสัยที่ต่ำช้า ไม่น่าคบหา นางคอสเทลโลยังเตือนหลานชายว่าเขาอาจจะทำผิดพลาดเพราะชื่อเกินไป

หลังจากนั้นวินเทอร์บอร์นกลับไปเจนีวา และอีกแปดเดือนต่อมาเขาก็ได้ไปเยี่ยมป้าที่กรุงโรม เขาไปหาที่อยู่ของครอบครัวมิลเลอร์เพื่อจะไปเยี่ยมเยียนเดซีตามสัญญา นางคอสเทลโลเล่าถึงพฤติกรรมของเดซีที่ควงคู่กับชายหนุ่มชาวอิตาลีเสียไปทั่วกรุงโรมจนเป็นที่ซุบซิบนินทาอย่างสนุกสนาน และยังบอกว่าการดาของเธอก็ไม่ได้ห้ามปรามลูกสาวไม่ให้ทำเช่นนั้น วินเทอร์บอร์นบังเอิญไปพบกับ เดซี มิลเลอร์ ที่บ้านของนางวอลส์เคอร์ ผู้หญิงชาวอเมริกันที่มาอยู่ที่กรุงโรม เดซีต่อว่าที่วินเทอร์บอร์นไม่รับมาหาเธอตามสัญญา แล้วเธอก็บอกว่าเธอกำลังจะออกไปเดินเล่นเพื่อไปพบกับเพื่อนชายชาวอิตาลีชื่อโจวานเนลลีที่ฟินซิโอซึ่งเป็นสวนสาธารณะแห่งหนึ่งบนเนินเขาในกรุงโรม นางวอลส์เคอร์ตกใจมากพยายามห้ามปรามว่าการไปเดินเล่นตามถนนกับผู้ชายสองต่อสองไม่ใช่ความประพฤติที่เหมาะสมสำหรับกุลสตรี เดซีจึงชวนวินเทอร์บอร์นให้เดินไปกับเธอด้วย แทนที่จะตีกลับกลายเป็นว่าเดซีเดินเล่นที่ฟินซิโอ โดยมีชายหนุ่มสองคนขนานบ่า ชนขณะนั้นเองนางวอลส์เคอร์ขับรถม้ามาและพยายามชักชวนเดซีกับวินเทอร์บอร์นให้ขึ้นรถไปกับเธอ เดซีปฏิเสธที่จะทำตามที่นางวอลส์เคอร์ขอร้องซึ่งทำให้นางวอลส์เคอร์ไม่พอใจอย่างมาก ที่งานเลี้ยงที่บ้านของนางวอลส์เคอร์เดซีทำให้เจ้าของบ้านไม่พอใจซ้ำด้วยการพาโจวานเนลลีไปด้วยและไปจนถึงมาก เมื่อ

เดซีมาลากลับนางวอลท์เกอร์หลังให้เธออย่างสิ้นเยื่อใย นับแต่นั้นมาเดซีก็ถูกตัดขาดจากวงสังคมที่กรุงโรมไปโดยปริยายและวินเทอร์บอร์นก็ไม่ได้พบเธออีกตามลำพัง แต่ทุกครั้งที่เขาเห็นเธอ เขามักจะเห็นเธออยู่กับโจวานเนลลีเสมอจนเขาเข้าใจผิดคิดว่าเธอคบหากับชายหนุ่มคนนั้นในฐานะคู่รัก เมื่อถึงขณะนั้นวินเทอร์บอร์นเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่า เดซี มิลเลอร์ เป็นผู้หญิงเช่นไร ชื่อบริสุทธิ์ โง่เขลา หรือ เป็นเด็กสาวที่ชอบเร่รัก ความรู้สึกในด้านดีที่วินเทอร์บอร์นมีต่อเดซีหมดสิ้นไป เมื่อเขาไปพบกับโจวานเนลลีที่โคลอสเซียมในตอนดึก เดซีบอกว่าเธออยากจะชมโคลอสเซียมในแสงจันทร์ วินเทอร์บอร์นปรึกษาโจวานเนลลีที่พาเธอมาเสี่ยงภัยต่อการติดเชื้อไขหวัดร้ายแรงที่เรียกว่า *Roman Fever*

เดซี มิลเลอร์ ล้มเจ็บหนักและเสียชีวิตในเวลาต่อมา ก่อนที่เธอจะเสียชีวิต เธออ่อนวอนให้มารดาบอกวินเทอร์บอร์นว่าเธอไม่เคยหมั้นกับโจวานเนลลี ที่พิธีศพของ เดซี มิลเลอร์ โจวานเนลลีบอกกับวินเทอร์บอร์นว่า เดซี มิลเลอร์ เป็นเด็กสาวที่ชื่อบริสุทธิ์ที่สุด และเขาก็ทราบดีว่าเธอไม่มีวันจะแต่งงานกับเขา ในฤดูร้อนปีถัดมาวินเทอร์บอร์นกลับไปเที่ยวเวเวย์อีกครั้งหนึ่ง เขาบอกกับนางคอสเทลโลว่าเธอพูดถูกที่บอกว่าเขาอยู่ต่างประเทศนานเกินไป แต่ความหมายที่เขาพูดนั้นตรงกันข้ามกับความหมายของนางคอสเทลโล วินเทอร์บอร์นหมายความว่าเขาอยู่ต่างประเทศนานเกินไปจนขาดพื้นฐานความรู้ ความเข้าใจ ที่มีต่อเพื่อนร่วมชาติของเขาเอง

แก่นเรื่อง (Theme)

เฮนรี เจมส์ เขียน *Daisy Miller* โดยใช้แก่นเรื่องหลักที่เขาเรียกว่า *แก่นเรื่องนานาชาติ* แสดงให้เห็นความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมแบบอเมริกันและวัฒนธรรมแบบยุโรป ซึ่งนำเสนอในลักษณะความช้อแถมโง่เขลาของตัวละครที่เป็นชาวอเมริกัน เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความเจนจัดและเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิงของตัวละครที่เป็นชาวยุโรปหรือชาวอเมริกันที่ถูกกลืนด้วยวัฒนธรรมแบบยุโรป เฮนรี เจมส์ไม่ได้สร้างให้ตัวละครชาวอเมริกันดีไปเสียทั้งหมดและตัวละครชาวยุโรปเลวไปเสีย

ทั้งหมดเช่นกัน ใน *Daisy Miller* ความขัดแย้งที่เห็นอย่างเด่นชัดคือ ในเรื่องจริยธรรม (morals) และพฤติกรรม (manners) ของตัวละครสำคัญคือ เดซี มิลเลอร์ เด็กสาวชาวอเมริกันผู้ตกเป็นจำเลยของสังคมเพราะเธอมีพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากมาตรฐานและค่านิยมที่คนในสังคมยุโรปกำหนดและยึดถือ เดซี มิลเลอร์ และครอบครัวของเธอจึงถูกประณามเหยียดหยามและหันหลังให้ ดังเช่นที่เดซีได้รับการปฏิบัติ ผู้ที่ประณามและตัดสินโทษพฤติกรรมของเธอคือ คนอเมริกันด้วยกันเอง ใน *The Image of Europe in Henry James* นักวิจารณ์ชื่อ คริสตอฟ เวเกอร์ลิน (Christof Wegelin) ได้วิเคราะห์ถึงความขัดแย้งใน *Daisy Miller* ไว้ว่า

The classic example of this ordeal of the American girl at the hands of her Europeanized compatriots is of course the story of Daisy Miller (1878), based on a difference between American and European manners, between the freedom allowed American girls and the strict rules of propriety imposed upon European jeunes filles, but not centrally concerned with it. For Daisy's troubles are not caused by Europeans, it is her compatriots of the hotel world and the expatriate colonies who misunderstand and plague her.

ในตอนต้นที่พูดถึงการที่ เฮนรี เจมส์ ส่งเรื่อง *Daisy Miller* ไปให้บรรณาธิการชื่อ จอห์น ฟอสเตอร์ เคิร์ก แห่ง *Lippincott's Magazine* ตีพิมพ์และถูกปฏิเสธ โดยให้เหตุผลว่าเป็นเรื่องราวที่สับสนประมาทผู้อ่านอเมริกันนั้น ลีออน เอเดล ได้กล่าวไว้ในหนังสือชีวประวัติของ เฮนรี เจมส์ *The Conquest of London : 1870-1881* ว่า ในความเป็นจริงผู้อ่านชาวอเมริกันนิยมชมชอบเดซีมากในฐานะที่เธอแสดงความเป็นตัวของตัวเอง และยืนหยัดต่อสู้กับความรู้สึกที่เย็นชา ไม่ยืดหยุ่น ของคนชาติเดียวกันกับเธอที่ทำให้ตัวกลมกลืนไปกับวัฒนธรรมยุโรปจนไม่เหลือความเข้าใจให้กับคนร่วมชาติ

เอเดลกล่าวว่เดซีได้สร้างลักษณะของผู้หญิงอเมริกันในสังคมยุโรป ผู้ยังคงความเป็นอิสระเสรีตามธรรมชาติของคนอเมริกัน

อันที่จริงแล้ว เดซี มิลเลอร์ ไม่ใช่ตัวละครผู้หญิงอเมริกันคนแรกในสิ่งแวดล้อมแบบยุโรป หรือ *'Continental Surrounding'* มีตัวละครผู้หญิงอเมริกันในโรมของ นาธาเนียล ฮอว์ธอร์น ตัวละครผู้หญิงอเมริกันในเวนิสของเฮาเวลล์ แต่ตัวละครผู้หญิงเหล่านั้นไม่ได้ถูกนำมาเปรียบเทียบให้เห็นความเป็นอเมริกันที่ชัดเจนเหมือน เดซี มิลเลอร์ นอกจากนั้นผู้อ่านอาจจะคุ้นเคยกับตัวละครผู้หญิงอเมริกันที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมของเธอเอง เช่น ในงานของ หลุยซา เมย์ แอลคอต (Louisa May Alcott) แต่สำหรับ เดซี มิลเลอร์ เธอเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมในรูปแบบใหม่

The vogue set off by Daisy continued for a long time afterward : she became a perennial figure - and 'a Daisy Miller' was to be a much - used descriptive phrase whenever some particularly charming, forward young lady from America showed up in continental surroundings. . . .

ด้วยเหตุนี้ *Daisy Miller* จึงได้ทำให้เกิดแก่นเรื่องที่สำคัญแบบหนึ่งของ เฮนรี เจมส์ คือ *แก่นเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงอเมริกัน (The Theme of the American Girl)* เอเดลกล่าวว่

James had discovered nothing less than 'the American Girl' - as a social phenomenon, a fact, a type. She had figured in novels before, but never had she stood in fiction so pertly and bravely, smoothing her dress and asking the world to pay court to her.

มุมมอง (Point of View)

ใน *Daisy Miller* เฮนรี เจมส์ ได้ใช้กลวิธีในการเล่าเรื่องโดยการเลือกให้ วินเทอร์บอร์นซึ่งเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องเป็นผู้เล่าเหตุการณ์ตามทัศนคติและ มุมมองของตนเอง เฮนรี เจมส์ ได้ปูพื้นให้วินเทอร์บอร์นเป็นชายหนุ่มชาวอเมริกัน ผู้ไปใช้ชีวิตอยู่ในเจนีวา ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ เขาถูกส่งไปเข้าโรงเรียนที่เจนีวาตั้งแต่ เด็กและได้รับการศึกษาจากที่นั่นมาโดยตลอด และมีเพื่อนฝูงที่คบหากันอยู่ในแวดวง นั้น จากภูมิหลังนี้ทำให้ผู้อ่านได้ทราบว่วินเทอร์บอร์นเป็นคนอเมริกัน ‘แต่ตัว’ เท่านั้น ส่วนความคิด ความอ่าน ทั้งหลายนั้นได้ถูกหล่อหลอมจากสถานที่ ๆ เขาเจริญเติบโต มา คือ เจนีวา วินเทอร์บอร์นได้มีโอกาสพบ เดซี มิลเลอร์ เพราะมาเยี่ยมป่าที่มา พักตากอากาศที่เมืองเวเวย์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับครอบครัวมิลเลอร์ที่กำลังอยู่ใน ระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวยุโรปและมาพักอยู่ที่เมืองนี้เช่นกัน วินเทอร์บอร์นไม่ คั่นเคยกับเด็กสาวชาวอเมริกันมาก่อน ในเจนีวาที่เขาอยู่นั้นมีแต่หญิงสาวชาวอเมริกัน ที่ต่างก็ใช้ชีวิตอยู่ในยุโรปมานานจนปรับเปลี่ยนตัวเองตามค่านิยมของยุโรปไปหมด แล้ว

จากตัวอย่างที่ตัดตอนมานี้เป็นตอนที่วินเทอร์บอร์นได้พบกับ เดซี มิลเลอร์ ในสวนของโรงแรม ทริวส์ คูรอนส์ ได้ฟังเธอพูดคุยอย่างเปิดเผยและสนิทสนมคุ้นเคย ราวกับรู้จักกันมาเป็นแรมปี ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่ ‘กุลสตรี’ ชาวยุโรปจะพูดคุยเช่นนี้กับ ชายแปลกหน้า ผู้อ่านจะได้เห็นภาพเดซีจากมุมมองของวินเทอร์บอร์น

The young lady inspected her flounces and smoothed her ribbons again; and Winterbourne presently risked an observation upon the beauty of the view. He was ceasing to be embarrassed, for he had begun to perceive that she was not in the least embarrassed herself. There had not been the slightest

alteration in her charming complexion; she was evidently neither offended nor fluttered. If she looked another way when he spoke to her, and seemed not particularly to hear him, this was simply her habit, her manner. Yet, as he talked a little more, and pointed out some of the objects of interest in the view, with which she appeared quite unacquainted, she gradually gave him more of the benefit of her glance; and then he saw that this glance was perfectly direct and unshrinking. It was not, however, what would have been called an immodest glance, for the young girl's eyes were singularly honest and fresh. They were wonderfully pretty eyes; and, indeed, Winterbourne had not seen for a long time anything prettier than his fair countrywoman's various features—her complexion, her nose, her ears, her teeth. He had a great relish for feminine beauty; he was addicted to observing and analysing it; and as regards this young lady's face he made several observations. It was not at all insipid, but it was not exactly expressive; and though it was eminently delicate, Winterbourne mentally accused it—very forgivingly — of a want of finish. He thought it very possible that Master Randolph's sister was a coquette; he was sure she had a spirit of her own; but in her bright, sweet, superficial little visage there was no mockery, no irony. Before long it became obvious that she was much disposed towards conversations. She told him that they were going to Rome for the winter—she and her mother and Randolph. She asked him if he was a real 'American'; she wouldn't have taken him for one; he seemed more

like a German – this was said after a little hesitation, especially when he spoke. Winterbourne, laughing, answered that he had met Germans who spoke like Americans, but that he had not, so far as he remembered, met an American who spoke like a German. Then he asked her if she would not be more comfortable in sitting upon the bench which he had just quitted. She answered that she liked standing up and walking about; but she presently sat down. She told him she was from New York State – ‘if you know where that is’. Winterbourne learned more about her by catching hold of her small, slippery brother and making him stand a few minutes by his side. (13-15; ch.1)

ฉาก (Setting)

ใน *Daisy Miller* เนื้อเรื่องแบ่งออกเป็นสองช่วงตามฉาก (setting) ที่เรื่องดำเนินไป ในช่วงแรก (สองบทแรก) เหตุการณ์เกิดขึ้นที่เมืองเวเวย์ ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ ในช่วงที่สอง (สองบทหลัง) เหตุการณ์เกิดขึ้นที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี ฉากในช่วงแรก คือ เวเวย์ ซึ่งเป็นเมืองตากอากาศที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้นและผู้คนนิยมมาพักผ่อนกันโดยเฉพาะคนอเมริกัน เฮนรี เจมส์ บรรยายไว้ในฉากตอนต้นเรื่องว่า ในฤดูตากอากาศ เวเวย์เป็นเหมือน ‘an American watering-place’ มีแต่สรรพสำเนียงของคนอเมริกัน ‘an echo, of Newport and Saratoga’ อิงอลไปหมด ธุรกิจของเมืองเวเวย์ คือ การท่องเที่ยว การเปิดฉากด้วยเมืองเวเวย์ของ เฮนรี เจมส์ นับว่าเป็นการเริ่มเรื่องอย่างเหมาะสมที่จะให้วินเทอร์บอร์นและ เดซี มิลเลอร์ มาพบกันในเมืองตากอากาศที่มีทิวทัศน์สวยงามและบรรยากาศสบาย ๆ ที่เป็นใจต่อความสัมพันธ์ของหนุ่มสาว ทั้งยังมีสถานที่ท่องเที่ยว เช่น ปราสาทซิลลอง ให้ตัวละครทั้งสองคนได้ไปท่องเที่ยวอย่างสนิทสนมตามลำพัง

ในช่วงที่สอง เฮนรี เจมส์ ได้เลือกกรุงโรม ประเทศอิตาลี เป็นสถานที่ที่ใช้ในการดำเนินเรื่อง กรุงโรมเป็นเมืองหลวงของประเทศอิตาลีซึ่งเป็นประเทศเก่าแก่ที่ทรงคุณค่าทางศิลปะและวัฒนธรรม ทั้งยังงดงามไปด้วยรูปแบบสถาปัตยกรรมที่มีคุณค่า แต่กรุงโรมก็มีชายหนุ่มชาวโรมันรูปงาม แต่งตัวปราณีต กิริยามารยาทน่าคบหาสมาคมด้วย แต่กลับไม่เป็นที่ยอมรับในวงสังคมผู้ดีในยุโรปอย่างโจวานเนลลี ชายหนุ่มที่ เดซี มิลเลอร์ คบหาอย่างสนิทสนม นอกจากนั้นกรุงโรมยังมีสถานที่ท่องเที่ยวอันเก่าแก่ คือ โคลอสเซียม เป็นสนามกีฬาที่ใช้สำหรับประลองยุทธระหว่างคนกับสิงโตว่าใครจะเป็นผู้ที่รอดชีวิต ถ้าปราสาทซิลลองในฉากแรกเป็นสถานที่ที่สร้างความสัมพันธ์ระหว่าง เดซี มิลเลอร์ และวินเทอร์บอร์น โคลอสเซียมก็เป็นสถานที่ที่ทำลายความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง เมื่อวินเทอร์บอร์นไปพบ เดซี มิลเลอร์ กับ โจวานเนลลีที่โคลอสเซียมในตอนกลางคืน เขาจึงเลิกสนใจเธอเพราะเขาคิดว่าเธอประพฤติตัวเกินไปจากมาตรฐานที่เขาจะยอมรับได้

ยังมีสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่แม้จะไม่ได้เป็นสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นดังเช่น เวเวย์และกรุงโรม แต่ก็เป็นที่สำคัญในการสร้างภูมิหลังของตัวละครสำคัญ คือ วินเทอร์บอร์น เขาเจริญเติบโตและใช้ชีวิตที่เจนีวา สวิสเซอร์แลนด์ เจนีวาเป็นเมืองที่เคร่งครัดในจารีตประเพณีตามแนวลัทธิคาลวินนิซึม (Calvinism) เจนีวาได้หล่อหลอมให้วินเทอร์บอร์นเป็นชายหนุ่มที่ถึงแม้จะมีจิตใจดีแต่ก็เคร่งครัดต่อจารีตประเพณีและเย็นชา เฮนรี เจมส์ ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างวินเทอร์บอร์นและเจนีวาไว้ว่า *'he had come from Geneva. . . Geneva having been for a long time his place of residence. . . Winterbourne had an old attachment for the little metropolis of Calvinism.'* (8 ; ch.1)

วินเทอร์บอร์นได้กล่าวถึงเจนีวาในลักษณะระลึกถึงอิทธิพลที่เจนีวามีต่อความคิดของเขาถึงสามครั้งด้วยกันคือ ในตอนที่เขาพบกับ เดซี มิลเลอร์ เป็นครั้งแรก และรู้สึกสับสนจนไม่อาจเข้าใจเธอได้ *'He felt that he had lived at Geneva so long that he had lost a good deal; he had become dishabituated to the American tone.'*

(19; ch.1) และในตอนนี้นางวอลค์เคอร์พยายามชักจูงให้เขาและ เดซี มิลเลอร์ ขึ้นรถม้าของเธอที่พินซีโอ วินเทอร์บอร์นกล่าวกับเธอว่า *'I suspect, Mrs. Walker, that you and I have lived too long at Geneva!'* (63; ch.3)

ในฉากสุดท้าย หลังจากที่ถูกกลับมาจากพิธีฝังศพ เดซี มิลเลอร์ แล้ว วินเทอร์บอร์นก็ได้ปรารภกับป่าของเขาว่า *'You were right in that remark that you made last summer. I was booked to make a mistake. I have lived too long in foreign parts.'*(88; ch.4) นอกจากนี้เจนีวา *'the dark old city'* จะหล่อหลอมบุคลิกภาพของวินเทอร์บอร์นให้เป็นดังที่ผู้อ่านเห็นแล้ว เจนีวายังได้เปลี่ยนทัศนคติของนางวอลค์เคอร์ สตรีชาวอเมริกัน ผู้อาศัยอยู่ที่นั่นให้เคร่งครัดต่อขนบธรรมเนียมและค่านิยมที่ตั้งขึ้นมาจนไม่เหลือช่องว่างแห่งความเข้าใจให้ผู้อื่นได้เลย

การวิเคราะห์ตัวละคร (Character Analysis)

เฟรดริก วินเทอร์บอร์น (Frederick Winterbourne) เป็นชายหนุ่มโสด อายุยี่สิบเจ็ดปี เกิดในอเมริกา แต่มาเติบโตและใช้ชีวิตอยู่ในยุโรป ดังนั้น ทัศนคติ ความเชื่อและค่านิยมของเขาจึงถูกหล่อหลอมในแบบยุโรป วินเทอร์บอร์นเป็นชายหนุ่มที่มีอัธยาศัยดี เห็นอกเห็นใจผู้อื่น น่ารักและน่าคบหาสมาคม แต่ความที่เติบโตมาในยุโรปเขาจึงขาดความเข้าใจต่อ เดซี มิลเลอร์ เด็กสาวชาวอเมริกัน เพื่อนร่วมชาติของเขาเอง ดังจะเห็นได้จากความคิดที่สับสน ความขัดแย้ง ความไม่แน่ใจตลอดเวลาในตัวเอง เขามอง เดซี มิลเลอร์ ไม่ออกกว่าเธอเป็นหญิงสาวประเภทใด วินเทอร์บอร์นพยายามแสวงหา *'the formula that applied'* หรือสูตรสำเร็จที่จะอธิบายถึงพฤติกรรมของ เดซี มิลเลอร์ ซึ่งเขาก็ไม่สามารถค้นพบและไม่มีวันจะค้นพบ เพราะเขาไม่ทุ่มเทพอ ซ้ำยังปิดกั้นตัวเองทั้ง ๆ ที่เขาก็ติดตาม dõiใจเธอทีเดียว และอาจจะรักเธอได้ด้วยซ้ำถ้าไม่มีอุปสรรคอันเกิดจากความไม่เข้าใจ เมื่อเขาพอจะเข้าใจเธอเหตุการณ์ก็สายไปเสียแล้ว สายไปจนเขาต้องสารภาพว่า *'I was booked to make a*

mistake. I have lived too long in foreign parts.'(88; ch.4) ผู้อ่านจะเห็นได้ชัดเจนว่าความสับสนและความลังเลใจของเขานั้นเกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจจริง ๆ ไม่ได้เกิดจากการเสแสร้ง ดังเช่น นางวอลส์เคอร์ หรือเยอฮ์นิง หัวสูง เหยียดหยามคนอื่นตลอดเวลา ดังเช่น นางคอสเทลโล

ใน *Daisy Miller* มีตัวละครที่เป็นคนอเมริกันในต่างแดน² สามตัวด้วยกัน คือ วินเทอร์บอร์น นางวอลส์เคอร์ และนางคอสเทลโล วินเทอร์บอร์นเป็นตัวละครตัวเดียวในกลุ่มนี้ที่ยังมีความเห็นอกเห็นใจ เข้าใจผู้ที่มีความคิด และพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากตนเอง วินเทอร์บอร์นเป็นตัวละครที่ เฮนรี เจมส์ ผู้เขียนใช้เป็น *Central Intelligence* หรือตัวละครที่ถูกเลือกให้เป็นผู้ที่ถ่ายทอดเรื่องราวทั้งหมดให้ผู้อ่านทราบโดยผ่านทางสายตาและความคิดของเขา ในประเด็นนี้ เจมส์ ดับเบิลยู การ์กานโน (James W. Gargano) ได้วิจารณ์ไว้ในบทความเรื่อง “*Daisy Miller : An Abortive Quest for Innocence*” ในวารสาร *South Atlantic Quarterly* ว่า วินเทอร์บอร์นไม่ได้เป็นเพียงตัวละครที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวของ เดซี มิลเลอร์ ให้ผู้อ่านทราบเท่านั้น แต่เขายังเป็นตัวละครสำคัญ (Central Character) ที่เป็นตัวดำเนินเรื่องด้วย เพราะเขาจะมีบทบาทอยู่ทุกตอนในเรื่อง เป็นทั้งผู้สังเกต ผู้ตัดสิน และผู้วิพากษ์วิจารณ์ บทบาทของเขาทำให้ *Daisy Miller* ไม่ได้เป็นเพียงแต่เรื่องราวของเด็กสาวอเมริกันผู้ไร้เดียงสา

เดซี มิลเลอร์ (Daisy Miller) เป็นเด็กสาวชาวอเมริกัน จากเมืองชเนคทาดี ครอบครัวยุคใหม่มีฐานะดี บิดาประกอบธุรกิจ เธอเป็นเด็กสาวที่งดงามยิ่ง เมื่อวินเทอร์บอร์นพบเธอในสวนของโรงแรมทรวีส คูรอนส์ เขาบรรยายรูปร่าง หน้าตาของเธอไว้

² ตัวละครที่เป็นคนอเมริกันในต่างแดน หรือคนอเมริกันที่ไปใช้ชีวิตอยู่ในยุโรป และยอมรับวัฒนธรรม ตลอดจนค่านิยมแบบยุโรปจนบางครั้งไม่สามารถจะเข้าใจหรือ แสร้งทำเป็นไม่เข้าใจคนอเมริกันด้วยกันเอง นักวิจารณ์เรียกตัวละครกลุ่มนี้ว่า *The Europeanized Compatriots*

ว่า เธอสวยเหมาะเจาะไปหมด *'Winterbourne had not seen for a long time anything prettier than his fair country woman's various features - her complexion, her nose, her ears, her teeth.'* (14; ch.1)

เดซี มิลเลอร์ เป็นเด็กสาวที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างเป็นอิสระแบบเด็กสาวอเมริกัน เธอจึงมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง รู้จักการเข้าสมาคม เมื่อเธอพบกับผู้ชายแปลกหน้าก็ไม่มัวทำทางเขินอาย เธอเปิดเผยและเป็นกันเอง วินเทอร์บอร์นชายหนุ่มผู้ซึ่งเติบโตมาจากเมืองที่เคร่งครัด เมื่อเขาพบกับเธอเป็นครั้งแรกเขาสำรวมและระวังตัวเพราะ *'In Geneva, as he had been perfectly aware, a young man was not at liberty to speak to a young unmarried lady except under certain rarely occurring conditions.'* (12; ch.1) แต่ เดซี มิลเลอร์ กลับมีลักษณะเป็นธรรมชาติอย่างยิ่ง วินเทอร์บอร์นบอกว่า *'He was ceasing to be embarrassed, for he had begun to perceive that she was not in the least embarrassed herself.'* (14; ch.1)

เมื่อกล่าวถึง เดซี มิลเลอร์ นักวิจารณ์ส่วนใหญ่มักจะวิจารณ์ว่าเธอเป็นเด็กสาวที่ซื่อบริสุทธิ์ และไร้เดียงสา ที่พิถีพิถันของ เดซี มิลเลอร์ โจวานเนลลีกล่าวถึง เดซี มิลเลอร์ ว่า *'She was the most beautiful young lady I ever saw, and the most amiable.'* *'And she was the most innocent.'* (87; ch.4) ในจดหมายที่ เฮนรี เจมส์ เขียนตอบนางลินน์ ลินตัน (Mrs. Lynn Linton) นักเขียนสตรีชาวอังกฤษ ที่เขียนมาถามว่า การที่ เดซี มิลเลอร์ ยังคงไปไหนมาไหนกับโจวานเนลลีทั้ง ๆ ที่รู้ว่าสังคมประณามนั้นเพราะเธอต่อต้านสังคมหรือเป็นเพราะเธอไร้เดียงสาจนไม่รู้ความควรไม่ควร เฮนรี เจมส์ ตอบว่า เดซี มิลเลอร์ ไม่ได้ต่อต้านสังคมแต่เธอไม่รู้อะไรเลยจริง ๆ

Poor little Daisy Miller was, as I understand her, above all things innocent . . . she was too ignorant, too ir-reflective, too little versed in the proportions of things.³

แม้ เฮนรี เจมส์ จะวิเคราะห์ เดซี มิลเลอร์ เช่นนั้น แต่ผู้เขียนกลับรู้สึกว่าเขาเชื่อบริสุทธิ์จริง แต่เธอไม่ได้ *'ไร้เดียงสา'* จนไม่รับรู้อะไรเลย โดยพิจารณาจากเนื้อเรื่องในฉากที่เธอตอบโต้นางวอล์กเกอร์ที่ขอร้องแกมบังคับให้เดซีทิ้งโจวานเนลลีเพื่อขึ้นรถไปกับเธอ เดซีบอกกับนางวอล์กเกอร์ว่า *'I never heard anything so stiff! If this is improper, Mrs. Walker,' she pursued, 'then I am all improper, and you must give me up.'* (61; ch.3)

ต่อมาเมื่อเธอพบกับวินเทอร์บอร์นที่บ้านของนางวอล์กเกอร์ วินเทอร์บอร์นกล่าวตำหนิว่าโจวานเนลลีไม่ควรชวนเดซีให้ไปเดินเล่นตามข้างถนนกับเขาเพราะเป็นสิ่งที่กุลสตรีชาวยุโรปไม่ทำกัน เดซี มิลเลอร์ ได้ตอบอย่างรู้ตัวว่า

'I, thank goodness, am not a young lady of this country. The young ladies of this country have a dreadfully poky time of it, so far as I can learn; I don't see why I should change my habits for them.' (68; ch.4)

เดซี มิลเลอร์ จะเป็นคนเช่นไรก็ตาม แต่เรื่องราวของเธอก็ให้ข้อคิดว่า บางครั้งค่านิยมที่สังคมหนึ่งยึดถือก็มีอิทธิพลมากจนสามารถทำลายชื่อเสียงเกียรติยศ

³ William T. Stafford, *James's Daisy Miller* (New York : Charles Scriber's Sons, 1963) 115.